

## Cuprins

Introducere.....	pag 1
Capitolul 1 Proiect clar definit, sau să știi totdeauna ceea ce vrei.....	pag 2
Capitolul 2 Credința, sau să crezi în tine și în ceea ce faci.....	pag 3
Capitolul 3 Prioritizează, sau concentrează-te în principal asupra scopului.....	pag 10
Capitolul 4 Disciplina vieții, sau fă ordine în viața ta.....	pag 11
Capitolul 5 Timp pentru tine însuși, sau să nu te pierzi pe tine pe parcurs.....	pag 12
Capitolul 6 Fii întotdeauna deschis, sau să nu te lași perturbat de imprevizibil...pag	13
Cuvânt de încheiere.....	pag 13

## Introducere

”Să ne îmbunătățim viața” sună atât de ușor de făcut, și totuși nu se știe de ce, dar atunci când e timpul de pus în practică, se dovedește a nu fi chiar astfel. Desigur, nu este greu să facem mici îmbunătățiri ale vieții noastre de zi-cu-zi, dar ceea ce este cu adevărat greu, este să facem acest lucru constant, și să nu ne descurajăm atunci când lucrurile nu se petrec așa cum am prevăzut. De fapt, dacă ne gândim cu atenție, pare să nu existe nici o ”rețetă magică” pentru a îmbunătăți viața cuiva, fără a implica deloc pe cei în cauză. Întrucât, din nefericire pentru cei care așteaptă soluții magice, ”a ne îmbunătăți viața” înseamnă de fapt, ”a ne îmbunătăți pe noi-înșine”. Cu alte cuvinte, nu va exista o viață mai bună pentru cei leneși. Dar, nici nu putem aștepta rezultate bune doar concentrându-ne mental asupra scopului și încercând ”să ni-l apropiem”, după cum spune Legea atracției. Căci aceasta (concentrarea) ar rezolva, de fapt, doar jumătate din problemă. Dar, vom vorbi mai pe larg despre acest subiect în capitolul dedicat credinței.

Desigur, cei mai mulți dintre noi suntem gata să facem tot ceea ce este necesar pentru a ne atinge scopul. Dar pentru aceasta, este necesar să știm mai întâi ce se cere de la noi, pentru a nu ne croi cu disperare și mari eforturi un drum greșit. Și, ce ar putea fi necesar, de fapt, decât să devenim noi-înșine mai buni cu fiecare zi? Și aceasta, nu doar profesional, sau în domeniul necesar scopului nostru, ci și în esența noastră. Întrucât a avea succes înseamnă, de fapt, a deveni cea mai bună versiune a noastră. Și devenirea aceasta este necesară, deoarece această cea mai bună versiune poate obține aproape orice. E nevoie doar de timp, și perseverență. Și desigur, de puțin ajutor de Sus, dacă credeți în aceasta.

Deci, se poate vedea că ”a ne îmbunătăți viața” este de fapt un job cu orar complet, și nici măcar nu ne putem lua vacanță. Dar, vestea cea bună este că, fie și o singură îmbunătățire, sau aplicarea unei singur principiu sănătos de viață, pot face minuni pe termen lung. Desigur, se poate să nu vedem rezultatul dintr-o dată, dar procesul este cumulativ, pe principiul bulgărelui de zăpadă.

În rândurile următoare, voi da doar câteva mici sfaturi pentru a vă îmbunătăți viața și a obține mai ușor tot ceea ce v-ați propus. Puteți încerca să le aplicați unul câte unul, pentru a vă asigura că le-ați înțeles foarte bine pe fiecare în parte, sau puteți încerca să le aplicați pe toate o dată, în diferite măsuri, așa cum simțiți potrivit pentru voi-înșivă.

De fapt, sunt niște reguli atât de simple pentru a duce o viață mai bună, încât vă veți întreba: de ce nu ne-am gândit la ele noi-înșine? Iar răspunsul ar putea fi: întrucât aceste reguli sunt aplicate din intuiție de către cei care au cu adevărat însușirile potrivite pentru scopul lor, iar ceilalți, nu le acordă importanță. ”O, da, știi aceasta, și o voi face atunci când voi avea timp, sau dispoziția necesară!” Dar vedeți voi, tocmai acesta-i secretul: dacă le aplicăm doar atunci când avem dispoziție, treaba nu va merge!

Ca o paranteză, știm cu toții că și poruncile evanghelice sunt simple! Dacă ne gândim, de exemplu, doar la ”iubește-și aproapele”. Dar, câți dintre noi pot spune că au urmat cu adevărat această poruncă evanghelică, în fiecare moment al vieții lor?

Revenind la tema noastră, fiecare dintre noi poate descoperi și alte căi de a-și atinge scopul, potrivite pentru sine, și acest lucru este minunat! Dacă voi v-ați descoperit deja calea, atunci puteți să nu mai citiți aceste rânduri. Dar părerea mea este că, fie și dacă aveți calea voastră, nu este rău să aflați și alte lucruri care ar putea-o îmbunătăți. Depinde doar de simțirea voastră dacă vreți, sau nu, să faceți aceasta.

Deci, cele mai simple reguli de aplicat atunci când trebuie să ne atingem un scop sunt:

1. *Să știi întotdeauna ce vrei.* Dacă știi ce vrei, și nu schimbi direcția pe parcurs, atunci ai făcut deja primii pași spre succes.

2. *Ai încredere în tine, și în ceea ce faci.* Nu lăsa pe nimeni să îți spună că nu poți face un lucru,

3

atunci când tu simți că poți. Și desigur, dacă ai un bun punct de pornire – adică, o bază reală pentru acest proiect!

3. *Concentrează-te în principal asupra scopului tău, și înlătură lucrurile din viața ta care te pot distra.* Uneori, va trebui să faci aceasta doar pentru o vreme. Și a o face devine ușor atunci când îți iubești scopul. Pentru că, de fapt, numai scopurile pe care le iubești și îți aduc bucurie sunt cele care merită urmate.

4. *Fă ordine în viața ta, și aranjează lucrurile în funcție de importanța lor pentru tine.* Fii doar atent să nu devii prea concentrat asupra scopului tău pentru a mai vedea nevoile celor din jur.

5. *Nu te descuraja la primul obstacol, și nu renunța ușor.* Se spune că nu există căi netede către lucrurile care merită obținute.

6. *Fii întotdeauna deschis, și gata să înveți lucruri noi.* Nu neglija alte lucruri, care te pot aduce mai aproape de scop pe o altă cale, sau te pot îmbogăți ca persoană.

7. *Încearcă să devii mai bun cu fiecare zi în ceea ce faci, și în ceea ce te-ar putea aduce mai aproape de scopul tău.* Căci perfecțiunea reprezintă, de fapt, normalul, și atunci când te îndrepti spre perfecțiune, nu faci altceva decât ceea ce este corect.

8. *Ajută-i și încurajează-i pe cei care au un scop, ca și tine.* Atunci când faci bine, primești bine. Și după cum se spune, nici un om nu este o insulă.

9. *Nu te pierde pe tine-însuși pe parcurs.* Amintește-ți întotdeauna cine ești, care sunt valorile tale, și că adevăratul scop al vieții oricărui om este să devină cea mai bună versiune a sa. Întrucât, așa cum spune Pescărușul lui Richard Bach, a deveni cel mai bun Sine al tău, sau a deveni perfect, înseamnă ca felul tău de a iubi orice merită iubit să devină perfect.

10. *Nu uita celelalte lucruri importante din viață:* o atingere caldă, privirea unui copil, adierea vântului prin frunze, mirosul florilor. Căci fie și dacă nu îți atingi scopul, sau îl atingi abia la sfârșitul vieții, dacă ai aceste lucruri, vei fi întotdeauna bogat.

Din câte vedeți, parcursul e simplu! Tot ce contează este să începeți.

## Capitolul 1

### Proiect clar definit, sau să știi întotdeauna ce vrei

Întâi, trebuie să ținem minte că a avea un vis nu este același lucru cu a avea un proiect. Putem să visăm toată viața, și tot nu vom realiza nimic, dacă nu facem nimic pentru ca visul să coboare în realitate. Vă rog să nu înțelegeți greșit: dacă nu avem un vis, nu avem nimic – și acesta este un adevăr. Dar și având un vis, și doar așteptând mereu ocazia perfectă pentru a-l realiza – înseamnă tot a nu avea aproape nimic. Căci secretul este că, uneori, noi suntem cei care trebuie să creem ocaziile. Ca o paranteză, ne putem aminti spusele lui Thomas Edison: "Majoritatea pierd ocazia, căci deseori ea este îmbrăcată în salopetă și arată precum munca."

Cred că mulți dintre noi știm parabola aceea despre omul care îi ceruse lui Dumnezeu o floare și un fluture, dar a primit în schimb o sămânță și o omidă. Aceasta este diferența dintre vis și proiect. Floarea este visul. Sămânța, în schimb, este începutul unui proiect. Poate fi secetă, pot apărea dăunători, și e posibil nici să nu vedem floarea anul acesta. Dar, depinde de noi să facem un plan pentru a vedea floarea măcar anul următor. Și chiar dacă avem din nou același rezultat, măcar vom putea înțelege de ce (poate că nu era solul, sau climatul potrivit), și ne vom putea face un nou plan de acțiune.

De fapt, dacă noi nu avem curajul, sau hotărârea, de a planta sămânța pentru a obține floarea, aceasta poate însemna două lucruri. Primul: acest vis nu este atât de important pentru noi, sau altfel

spus, nu dorim cu adevărat să îl realizăm. Este mai mult o poveste spusă seara la culcare, care ne

4

aduce liniște, și ne ajută să depășim momentele grele din viață. O poveste pe care ne-o spunem nouă-înșine! Și e bine pentru noi în acest fel. Dar, a doua explicație poate fi aceea că ne dorim visul, dar nu avem suficient curaj să îl realizăm. Ne este atât de teamă că nu vom reuși, încât preferăm să rămânem cu visul. Sau din contră, ne este teamă de ceea ce s-ar întâmpla dacă am reuși, ce alte lucruri s-ar mai putea schimba atunci în viețile noastre. În aceste situații, ar fi mai bine pentru noi să recunoaștem că nu avem nevoie de acel vis. Dacă un vis ne face să simțim că nu îl merităm, sau este asociat cu teamă, atunci, e timpul să îl schimbăm! Întrucât visele cu șanse reale de reușită, acele vise care se pot transforma în proiecte, sunt numai acelea care ne umplu sufletul de bucurie, și ne fac să simțim că am putea muta munții din loc. Chiar dacă lumea întreagă ne-ar spune că nu este posibil, totuși noi am simți că pentru noi, chiar este! Acestea sunt visele pentru care merită cu adevărat să luptăm, pentru că în acest caz, Universul este de partea noastră.

Deci, avem un vis, care în etapa următoare, se transformă într-un proiect. Dar chiar și atunci, calea nu este ușoară. Întrucât dacă drumul spre vis este prea lung, am putea crede că ne putem relaxa puțin, și putem face mici opriri, din când în când. Acest lucru nu ar fi cu totul greșit, dar desigur, totul depinde de acele opriri – dacă acestea nu ne-ar consuma energia prețioasă, și nu ne-ar îndepărta de scop.

Indiferent de ceea ce vrem să realizăm în viață, trebuie să ne amintim mereu țelul propus, și să nu îl amestecăm cu alte scopuri inutile ce pot apărea pe parcurs. De fapt, este vorba despre o alegere personală: dacă vrem să realizăm ceva, atunci trebuie să alegem mereu acele activități care ne aduc mai aproape de scopul propus, și să le evităm pe acelea care ne pot îndepărta de el.

De exemplu, dacă avem un examen a doua zi, sau peste câteva zile, este obligatoriu să ne concentrăm timpul și energia asupra acestuia, și eventual să refuzăm prietenii care ne invită să ieșim la o bere. Și aceasta, nu pentru că suntem Superman, dar pentru că știm importanța scopului nostru, și mai știm și că putem ieși la o bere după examen.

Bineînțeles, dacă proiectul nostru este pe termen lung, îl putem împărți în etape. De exemplu, dacă vrem să aplicăm pentru un post în străinătate, putem începe prin a lua lecții de limbă. Apoi, în a doua etapă, putem învăța noțiunile profesiei noastre în acea limbă. Iar după aceea, am putea studia cum funcționează sistemul lor de sănătate, și în ce fel legile lor diferă de ale noastre – și în special, legile care se aplică profesiei noastre; și chiar și cele de circulație. Și numai după aceste lucruri, putem spune că suntem gata să lucrăm acolo, fie și pentru o perioadă.

Deci, un proiect clar definit este primul pas spre realizare. După cum spune și Ralph Waldo Emerson: ”Lumea întreagă se dă la o parte din calea omului care știe unde merge.”

## Capitolul 2

### Credința, sau să crezi în tine, și în ceea ce faci

Să crezi în tine înseamnă să descoperi ceea ce poți face, dar nu știai că poți, pentru că nu ai încercat niciodată. Numește acest lucru credință, sau optimism, sau gândire pozitivă – fiecare dintre aceste nume exprimă același lucru, pentru categorii diferite de oameni. Dacă ești religios, atunci știi despre ce este vorba. Dar, mai știi și că nu este vorba despre o credință teoretică, care se sprijină doar pe argumente rezonabile din propria ta experiență, sau a altora. Acest fel de credință care spune să crezi doar după ce vezi, este de fapt un fel de demonstrație matematică, ce ține de rațiune. Dar, adevărata credință spune ”să crezi înainte să vezi”, sau ”să crezi, și credința ta va face lucrurile să se manifeste”. Știi că sună nebunește pentru oamenii raționali, dar lucrul cel mai incredibil și minunat este că, numai acest gen de credință poate face diferența. După cum regina Isabella de Castilia i-a spus lui Cristofor Columb înainte de a pleca spre Lumea Nouă: ”Iar dacă acest pământ nu există,

Dumnezeu îl va crea pentru tine, pentru a-ți răsplăti îndrăzneala”.

5

De fapt, ce este optimismul însuși decât o credință în bine, fără suport teoretic? Și, chiar și oamenii raționali pot fi optimiști. Un argument practic este acela că, a fi optimist și a avea emoții pozitive, este în sine o terapie și un mijloc de a ne îmbunătăți viețile, întrucât evită consumul de energie. Este cunoscut în medicină și psihologie faptul că, emoțiile și gândurile negative provoacă o pierdere de energie, și slăbesc chiar și sistemul imunitar. Din contră, optimismul și gândirea pozitivă permit întărirea energiei personale. Deci, aveți încredere în voi-înșivă și în țelul vostru, sau fiți optimiști – după cum alegeți!

Totuși, trebuie să clarificăm un lucru: credința nu înseamnă doar aplicarea acelei faimoase Legi a atracției, despre care atât de mult auzim vorbindu-se. Putem spune că Legea atracției este inclusă în credință, dar este doar o parte a acesteia. Întrucât, adevărata credință nu înseamnă încăpățănarea de a atrage cu orice preț ceea ce avem nevoie. Acest fel de atracție ar ține mai mult de magie. Și credeți că ar fi corect să folosim magia pentru a atrage ceea ce avem nevoie, fără să ținem cont de consecințele asupra restului lumii?

Ca să dăm un exemplu: să presupunem că o persoană ar dori să devină director, sau președinte, și s-ar concentra asupra acestui scop, și în fiecare moment, el ar încerca să atragă această realizare în viața sa. Dar un altul, și un altul, și un altul... ar avea același țel, și deasemenea s-ar concentra asupra acestuia! Într-un final, dacă legea atracției ar fi cu adevărat un mecanism magic, atunci ei și-ar atinge scopul cu toții. Aceasta însemnând că lumea s-ar umple de directori și președinți, și foarte puțini oameni ar mai rămâne pentru muncile obișnuite.

Desigur, unii ar putea spune că acest lucru nu se întâmplă de obicei întrucât nu toți cei care visează să devină președinți au și calitățile necesare. Dar, se poate să nu fie aceasta situația, și acei oameni chiar să aibă calitățile necesare. Și totuși, foarte puțin reușesc, și de obicei, nu aceia la care ne-am fi gândit de la început. Mister? Nu, întrucât poate exista o explicație mai simplă. O explicație mai simplă care poate răspunde tuturor îndoielilor, și este de fapt, singura care poate răspunde tuturor îndoielilor. Și această explicație este aceea că Universul nu este, de fapt, o sală imensă plină de tot felul de mecanisme și mașinării care acționează prin ele-însele, și pentru ele-însele. De fapt, chiar dacă aceste mecanisme există, iar funcționarea lor este impecabilă, trebuie să existe în mod normal un operator care să le asigure mentenanța, și să adapteze funcționarea acestora în funcție de factorii imprevizibili. Este doar concluzia cea mai logică. Toți marii oameni de știință, din toate timpurile, au fost de acord în privința perfecțiunii universului și a legilor sale. Și, cum ar putea exista această perfecțiune prin sine-însăși – adică, un mecanism perfect, care niciodată nu dă greș, un perpetuum mobile, fără un mecanic? Însuși Albert Einstein spune că perfecțiunea universului indică faptul că există un Creator.

Întocându-ne la exemplul cu președinții și legea atracției, putem spune că există Cineva, O Ființă Supremă, care moderează toate cererile noastre, și nu permite legii atracției să funcționeze ca un mecanism de sine-stătător. Și aceasta este cu adevărat înțelepciune! Întrucât până și cele mai simple minți pot înțelege că îndeplinirea tuturor dorințelor, ale tuturor oamenilor de pe pământ, ar aduce doar un dezastru. Chiar și îndeplinirea tuturor viselor unei singure persoane i-ar putea aduce nefericire, căci nu toate visele sunt înțelepte și potrivite pentru el/ea. În legătură cu aceasta, nu știu dacă ați văzut filmul ”Absolut orice” (Absolutely Anything) de Terry Jones – care este, în opinia mea, o capodoperă! O excelentă comedie, dar în aceeași timp, o privire profundă asupra condiției umane. Nu știu cum un film poate fi ambele lucruri, dar acesta chiar este!

Știu ce contraargumente ar putea fi aduse demonstrației mele de către oamenii super-raționali – sau cel puțin, unele dintre ele. În primul rând, unii ar spune că ar putea exista și alte explicații raționale pentru faptul că nu toți oamenii care visează să ajungă președinți ajung la realizare. De exemplu, ei ar putea folosi argumentul filosofic al necesității naturale – care este de fapt, complexul de condiții firești care ar putea influența cursul vieții cuiva. Da, ar putea exista condiții nefericite, dure, sau pur și simplu normale, care i-ar putea împiedica pe acei oameni să își atingă scopul. Dar, lucrurile nu sunt atât de simple! Întrucât, cine poate spune dacă aceste așa-zise condiții firești nu sunt de fapt

regizate de o Ființă Supremă, care știe că acele persoane nu sunt potrivite să ajungă în poziția la

6

care aspiră? De fapt, o dată ce acceptăm ipoteza unui Creator și Mecanic al universului, totul devine logic, și înțelegem că e posibil să nici nu existe, de fapt, necesitate "naturală". Întrucât, dacă universul este un imens mecanism, și lumea noastră face parte din el, concluzia logică este că lumea noastră și fiecare dintre componentele ei, sunt supuse unor anumite reguli universale de funcționare. Deci, nu mai rămâne loc pentru "întâmplare" și necesitate.

Totuși, această teorie are o mică "lacună", așa cum pot remarca, desigur, cunoscătorii de teologie. Și această lacună se referă la locul liberului-arbitru în această schemă. Dar, lacuna este doar aparentă, întrucât tocmai liberul-arbitru al unor ființe umane imperfecte explică starea de lucruri a lumii actuale. Dacă totul în lume ar fi fost supus regulilor de funcționare perfecte ale unui mecanism perfect, atunci lumea noastră ar fi fost ideală. Dar aceasta ar fi implicat ca și ființele umane însele, care sunt parte din acest mecanism, să fi fost perfecte, și să fi urmat întotdeauna aceste reguli perfecte. Totuși, se știe că oamenii sunt departe de perfecțiune, dar Dumnezeu le-a dat, în schimb, liberul-arbitru, pentru alege dacă doresc, sau nu, să devină perfecți. O Ființă Perfectă nu și-a folosit propria perfecțiune pentru a ne determina să acceptăm perfecțiunea drept condiție de pornire, ci și-a asumat riscul de a ne dărui libertatea de alegere. Adevărata dragoste îi lasă liberi pe cei iubiți. Și, întrucât noi nu suntem perfecți, și alegerile noastre sunt departe de a fi perfecte (Umberto Ecco spune că "libertatea este osânda mândriei noastre" - referindu-se la mândria complexe noastre gândiri abstracte), El a luat asupra-și misiunea de a ne îndrepta greșelile. Dar, acest lucru este supus unei condiții. Și această condiție este: să ascultăm de legile Sale perfecte. El ne-a pus această condiție în primul rând pentru că aceste legi sunt perfecte, și apoi, pentru că El-însuși ascultă de propriile Sale legi perfecte – altfel, nu ar mai fi perfect. Directorul unei întreprinderi, sau președintele unei țări, trebuie să fie primul care să asculte de legile comunității. Iar dacă unul dintre angajații, sau cetățenii săi, încalcă legile comunității, el nu îl poate ajuta prea mult, întrucât este supus el-însuși acestor legi.

Deci, dacă vrem să fim ajutați, sau ca El să ne netezească drumul în viață, trebuie în mod necesar să ascultăm de legile Sale – căci altfel, El nu ne poate ajuta prea mult, chiar dacă ne iubește. Așadar, liberii-cugetători nu sunt atât de liberi pe cât cred, întrucât dacă ei au ales să nu îl recunoască pe El și legile sale, atunci, în mod indirect, ei au refuzat protecția Sa, și atunci au intrat sub incidența legii cauză-efect – care poate fi necruțătoare. Desigur, ar mai fi multe de spus despre raportul dintre liberul-arbitru și ascultarea de legile divine, dar discuțiile teologice detaliate nu constituie obiectul acestei cărți. Ceea ce este important de știut în practică este că, pentru acei care încalcă legile Sale, dar regretă cu adevărat mai apoi, există iertare și răscumpărare – și aceasta este tot una dintre legile Sale.

Deci, nu suntem perfecți, pentru că am ales aceasta, dar putem cel puțin să ascultăm de legile Sale perfecte – care sunt Legile morale. Și, care ar fi aceste Legi morale? Pentru a simplifica, și pentru a nu fi nevoiți să cercetăm doctrinele tuturor religiilor existente (deși, ar fi bine să ne interesăm măcar de cea a religiei în care ne-am născut), putem spune că principalele legi sunt: prima: să nu faci rău nimănui; și a doua: fă bine tuturor, oriunde, oricum și oricând poți. Sau, putem folosi principala poruncă a religiei creștine: iubește-ți aproapele ca pe tine însuși. Întrucât, dacă iubim pe cineva, nu vom fi capabili să îi facem rău, și în mod sigur, vom dori să îi facem orice bine putem.

Sună așa de simplu, încât ne putem întreba de ce nu face toată lumea astfel. Secretul este acela că, pentru a face binele, uneori trebuie să renunțăm la egoismul sau comoditatea noastră. Să dăm doar un exemplu simplu: dacă zărim un anumit flămând la marginea drumului, simțim compasiune, și știm că ar fi normal să îi dăm ceva de mâncare. Dar, dacă suntem în drum spre alte activități mai interesante, ne putem spune nouă-înșine: "Voi face aceasta altă dată!" Dar, altă dată animalul poate să nu mai fie acolo, sau micile bucăți de mâncare pe care i le-am fi dat în acel moment, ar fi putut face diferența dintre viața și moartea sa, sau a puilor săi.

La fel, dacă avem o mică sumă de bani rămasă după cheltuieli, și ne gândim să ne cumpărăm o înghețată sau o plăcintă, și deodată, vedem un cerșetor în drumul nostru, ego-ul ar putea spune: "Da,

știu că acest om este flămând, dar de fapt, el nu are dreptul să cerșească, e ilegal, și apoi, am tot

7

dreptul la mica mea plăcere, pentru că am muncit ca un sclav toată ziua.” Această atitudine ar fi cu totul imorală, căci acest om ar căuta doar argumente pentru a-și justifica egoismul. Întrucât, dacă ne gândim puțin mai aprofundat la problema cerșitului, putem observa că societatea, în modul ei actual de structurare, efectiv nu are soluții pentru oamenii străzii. Câteva ONG-uri și biserici încearcă, ce-i drept, să aducă puțin sprijin și ușurare vieților lor. Dar societatea ca întreg nu are soluții pentru ei, întrucât societatea abia găsește mijloacele de a-i plăti pe cei care muncesc, pe șomeri și pe pensionari. Iată de ce societatea ca întreg, precum și fiecare dintre noi, oamenii care facem parte din ea, avem o mare datorie față de acești oameni, lăsați cu totul pe dinafară, și care nu au nici o șansă de a accede la drepturile firești ale unei ființe umane. Și ei sunt totuși ființe umane, parte dintr-o societate civilizată! Și, dacă ne gândim mai profund de ce societatea nu are bani rămași pentru ei, putem vedea că există mari sume de bani pe care societatea îi alocă: armamentului, industriei tutunului, jocurilor video, cazinourilor, filmelor de toate categoriile – chiar și porno, sporturilor, cercetării spațiale. Altfel spus: această societate civilizată a ales să asigure întâi distracțiile și satisfacțiile minții și ale cunoașterii, și chiar și activități dăunătoare, dar a lăsat pe dinafară ființe umane, care nu au nici măcar necesarul zilnic. Deci, societatea ca întreg are același comportament față de săraci ca și acel individ care preferă să se bucure de plăcinta lui, decât să dea o mică sumă de bani unui om flămând. Sau, să plătească abonamentul la HBO, decât să contribuie lunar cu o mică sumă pentru un non-profit.

Dar, dacă facem aceste lucruri, atunci unde mai este bucuria noastră de a trăi? Ar putea întreba cineva. Noi nu putem trăi așa, să ne fie cu iertare!

Drept răspuns, veți fi surprinși cât de multă bucurie poate aduce sentimentul de a face un bine! Cât de multă bucurie și emoție doar zăbind privirea plină de încredere, și dragostea unui animal de stradă pe care obișnuiești să îl hrănești! Sau bucuria din ochii unui copil al străzii căruia i-ai dat o plăcintă, în loc să o mănânci tu-însuți! E ușor de înțeles de ce filosoful Immanuel Kant, care era cunoscut drept un singuratic, și nu a avut niciodată o familie, spunea că ascultarea de legile morale îi dăruia cea mai mare bucurie: ”Ceea ce mă face fericit este cerul înstelat deasupra mea, și legea morală din mine.”

Deci, unii dintre noi ascultă de legile morale, alții, nu prea mult, iar alții, au ales chiar să nu creadă în Dumnezeu, întrucât le este mai ușor astfel, și în consecință, El nu ne poate ajuta până la capăt, de aceea funcționarea lumii nu este perfectă. Iată de ce există suferințe, și durere, și nedreptate. Iar El și îngerii Săi suferă o dată cu noi.

Dar, există totuși câteva mecanisme de ajutor în această lume, și unul dintre cele mai extraordinare este acela că legile sale îngăduie ca lumea să fie salvată, dacă fie și câțiva oameni dintr-o mulțime le urmează. ”Dacă vor fi numai zece oameni drepecți într-o cetate, pentru acei zece drepecți, nu voi distruge cetatea.” (Facerea 18.32) Dar, aceasta nu înseamnă că trebuie să ne bazăm doar pe acei câțiva oameni drepecți dintre noi, și să nu facem noi-înșine efortul de a deveni cea mai bună versiune a noastră.

Deci, ceea ce am vrut să spun prin această lungă demonstrație, este că a avea credință nu înseamnă a aplica Legea atracției. Adevărata credință este ceea ce am spus la începutul acestui capitol: să crezi, înainte să vezi. Dar, știți de ce putem ajunge să credem astfel? Pentru că deja *simțim* în sufletele noastre că este posibil! Așa cum am spus în capitolul de dinainte: numai visele despre care simțim profund că sunt posibile, și ne aduc bucurie, merită urmate. Și acest sentiment ne împinge înainte chiar și în cele mai grele momente. Desigur, vor fi momente de îndoială și confuzie. Dar, dacă visul este cel potrivit pentru noi, credința va reveni o dată cu următorul răsărit.

De fapt, acest sentiment din sufletul nostru că un vis merită să fie urmat, și trebuie urmat, reprezintă răspunsul Universului, sau al Ființei supreme, la cererea noastră fără cuvinte. Întrucât, fiecare vis, sau fiecare dorință, reprezintă o cerere, sau o rugăciune fără cuvinte, pe care o adresăm Universului și Creatorului Său. Chiar dacă noi nu ne gândim la aceasta!

Desigur, acesta este doar primul pas, dar este unul foarte important. Întrucât, dacă avem acordul

Stăpânului tuturor lucrurilor, atunci putem fi siguri că El a hotărât să ne ajute și de-a lungul

8

drumului. Cu o condiție, desigur: ca și noi, de partea noastră, să facem tot ce ne stă în putere. Căci Lui îi plac oamenii care au înțeles că trebuie să își suflece mânecele atunci când au nevoie de ceva. Trebuie totuși să fac o mică adăugire la afirmația de dinainte: că numai acele vise pe care le simțim că merită, și ne aduc bucurie, trebuie urmate. Știu că sunt oameni, majoritatea tineri la începutul drumului lor în viață, care nu știu cum să își aleagă scopul, întrucât nimic nu pare deosebit de atractiv pentru ei. De exemplu, atunci când este vorba de a alege o facultate! Dacă ei nu simt bucuria alegerii unei anumite cărări, aceasta nu înseamnă că nu trebuie să aleagă una. În acest caz, ar fi mai bine să aleagă ceva, decât să stea pe margine, și desfășurarea pe mai departe a lucrurilor le va arăta dacă alegerea lor a fost cea potrivită. Ei ar putea avea surpriza plăcută să înceapă să le placă ceea ce fac, dar chiar dacă nu se întâmplă așa, atunci ei vor ști măcar ce nu le place. Desigur, aceasta nu ar fi o situație îmbucurătoare, și în cele mai multe cazuri, ar fi mai bine să încerce să le placă ceea ce fac, căci fiecare cărare are frumusețea sa. După cum spune Voltaire: ”Munca salvează omul de trei mari rele: plictiseala, viciul și sărăcia.”

Revenind la problema credinței, se poate ridica o chestiune, indiferent care ar fi scopul ales. Știind că aproape totul depinde de El, atunci cum aș putea spune eu: ”Vreau acest lucru”? Parcă sună puțin nepolitic. În acest caz, nu ar fi oare o dovadă de bună-creștere să Îl rog: ”Dă-mi, Te rog, acest lucru”? Dar, desigur, El știe că nu toți oamenii sunt credincioși la modul religios. Și, chiar dacă ei încep să creadă la un moment dat, credința lor este plină de atâtea contradicții și îndoieli, încât El nu are pretenția de a auzi de la început din partea lor o rugăciune canonică. Îi lasă liberi să se exprime. În acest caz, un mod mai potrivit pentru un om bine educat de a face o cerere unei ființe perfecte ar fi: ”Vreau acest lucru, dar las la alegerea Ta”, sau ”fie după voia Ta”, sau ”fie precum dorești Tu”. În acest moment, omul știe că acea cerere a sa a fost luată în considerare de către Cineva care îi cunoaște nevoile la modul perfect – mai bine decât el-însuși, de fapt – și în plus, El știe toate posibilele consecințe ale îndeplinirii acestei cereri. Iar dacă dorința sa este cu adevărat bună pentru el și ceilalți, știe că îi va fi îndeplinită. Pe de altă parte, dacă nu este chiar bună, Ființa Perfectă îi va da altceva mai potrivit în schimb, un alt dar. Întrucât se poate spune că nimic nu strălucește mai tare decât o inimă și un suflet bun, și El știe asta.

În orice caz, este mult mai bine să fim luați în considerare de către Cineva care cunoaște cu adevărat înțelesul tuturor lucrurilor, decât să ne luptăm cu morile de vânt de unii singuri. Cred că toate acestea sună logic, chiar și pentru un om al rațiunii. Întrucât rațiunea, formele gândirii, nu sunt altceva decât simțire organizată, câteva scheme de bază ale unui întreg de o mare complexitate, consistență și în permanență reînnoire, care este fluxul simțirii. Desigur, se poate spune că, cu cât mai complexă este gândirea, cu atât mai bogată a fost simțirea din care a provenit. Și acest lucru este exact ceea ce ar trebui să îi determine pe oamenii rațiunii să se întrebe, din timp în timp, ce le mai spune simțirea – sursa – și ar putea îmbogăți sistemul lor rațional.

Trebuie totuși să mai fac o mică adăugire la ceea ce am spus mai înainte referitor la rugăciunea pe care ar trebui să I-o adreseze cineva pentru a obține sprijinul Său. Am spus mai devreme că El nu cere celor care abia îl cunosc să I se adreseze într-un mod canonic chiar de la început. Este adevărat, dar acesta nu este un avantaj pentru ei. Întrucât, chiar și într-o situație de toate zilele, atunci când ne adresăm unei persoane publice pentru a-i cere ceva, o facem cu tot respectul, și respectând legile sociale referitoare la acest gen de cereri. Când ne adresăm unei instituții, trebuie chiar să completăm un formular special pentru a fi ascultați, altfel cererea nu este luată în considerare. Ascultarea față de regulile persoanelor publice sau instituțiilor de care depind cererile noastre este un minim semn de respect față de acestea. Și situația nu este diferită atunci când vorbim despre Stăpânul Universului, întrucât, după cum spune o lege hermetică: ”ceea ce este Sus, este și jos.” Deci, în situația în care facem o cerere, ar fi bine să fie însoțită fie și de cea mai simplă rugăciune, cum este ”Tatăl nostru”.

”O, dar aceasta este propagandă pentru a mă duce la Biserică, și nu vreau să mai ascult!” ar putea spune cineva. Puteți vedea lucrurile și așa, dar vă voi spune cum stau ele, de fapt: bisericile nu sunt



doar adunări formale de persoane care se roagă și urmează o anumită conduită morală. Ele sunt mai

mult decât aceasta: sunt bastioane ale siguranței spirituale, și chiar lumești. O dată ce devenim parte a unei astfel de comunități, suntem la adăpost de atacurile spirituale – sau invizibile – care sunt reale, și nu povești. Și pe de altă parte, câștigăm pacea inimii, și rezolvarea problemelor noastre de fiecare zi. Da, am spus adevărul: rezolvare – uneori apărută ca prin minune după rugăciune! Și nu doar o dată, printr-o șansă, ci de fiecare dată când El consideră necesar. Sună ca și cum ar fi vorba de magie, dar de fapt, este doar puterea Bisericii, și a preotului care se roagă pentru rezolvarea problemelor noastre, sau atingerea țelurilor noastre. Întrucât, deși El ascultă fie și pe cel mai ignorant suflet, și aflat cel mai departe de El, totuși, după cum am spus mai sus, El nu poate ajuta până la capăt pe cineva care nu urmează toate legile Sale. Și aceasta nu este o alegere a Sa personală, ci tot o lege. Pe de altă parte, atunci când un preot, care este precum un ambasador al Său, ia problema cuiva în mâinile sale, și i-o prezintă Lui-însuși, atunci El este fericit să poată răspunde rugăciunii până la capăt - căci Legile au fost respectate. Iar persoana poate avea rezolvarea problemei în viața sa de toate zilele – dacă, desigur, nu mai sunt și alte condiții de îndeplinit mai întâi de către persoana însăși.

Este simplu de înțeles, dacă comparăm această situație cu aceea a cuiva care dorește să facă o lungă călătorie. Dacă acest om călătorește singur, atunci sunt mai multe șanse să sufere de foame, sau sete, sau disperare, și chiar să fie atacat de tâlhari. Și dacă el cade într-o prăpastie, atunci sunt puține șanse de a fi găsit și salvat la timp. Pe de altă parte, dacă acest călător se alătură unei caravane, atunci situația se schimbă mult în bine! El este acum la adăpost de tâlhari, sau de accidente de pe drum. Iar când are nevoie de ceva mai aparte din partea conducătorului caravanei, atunci el îl poate ruga mai întâi personal. Fiind parte a comunității, și respectând regulile ei, șansele de a fi ascultat sunt mult mai bune decât dacă ar fi singur, și l-ar ruga de la distanță. Sau, chiar mai bine de atât – și în special dacă rugămintea este în legătură cu o problemă foarte dificilă – călătorul nostru poate ruga pe unul dintre organizatorii caravanei să vorbească în locul său conducătorului caravanei. Și în acest fel, sunt cu adevărat mari șanse ca problema lui să fie rezolvată – căci organizatorul știe cum să îi vorbească acestuia, și în plus, este omul său de încredere.

Lucrurile sunt simple atunci când sunt văzute astfel, dar desigur, știu că lucrul cel mai dificil pentru cineva este ca, pur și simplu, să accepte că ele pot fi văzute astfel. Altfel spus: să fie pregătit.

Pregătit mai întâi să renunțe la orgoliul complexității intelectuale, și să vadă lucrurile așa cum sunt ele: simple. Și apoi, pregătit să accepte toate adevărurile care decurg din ele. Dar, drumul acesta este diferit pentru fiecare dintre noi.

Nu știu despre alți călători și caravane, dar în cazul meu, caravana este Biserica Creștină Ortodoxă, conducătorul este Hristos, și eu am parcurs toate etapele călătorului singuratic. Am căzut în toate gropile drumului, și am fost atacată de tâlharii spirituali, până ce am ajuns la adăpostul Bisericii. Iar daruri, am avut din belșug încă de la începutul drumului, dar nu știu cum se face, că nu le-am putut folosi așa cum trebuie decât după ce m-am întors în biserică. Deci, pot face o comparație între fiecare dintre etapele drumului pe care l-am parcurs, și cea în care mă aflu acum, și pot spune cu siguranță: nu am fost niciodată mai bine decât acum. Și nevoile mele, și ale celor dragi, nu au fost niciodată mai bine îndeplinite. Și aproape toate întrebările mele și-au aflat răspunsul. Ce ar putea cere cineva mai mult?

### Capitolul 3

#### Prioritizează, sau concentrează-te în special asupra scopului

Acest pas este strâns legat de proiectul clar definit. Dacă avem un proiect bine definit, atunci trebuie să ne ordonăm toate scopurile și activitățile în așa fel încât să acordăm prioritate scopului principal. Am putea fi surprinși să constatăm că multe dintre activitățile noastre obișnuite pot fi consumatoare de timp și energie, și chiar să ne îndepărteze de scop. A petrece mult timp pe facebook sau alte rețele de socializare poate fi un exemplu, dar nu este singurul. Am putea fi nevoiți, la un moment dat, să prioritizăm anumite activități din cadrul profesiei, sau, dacă avem mai multe locuri de muncă, să apreciem importanța și gradul de prioritate al fiecărei activități din cadrul acestora. Uneori, am putea descoperi că procesul prioritizării poate implica a renunța total la o activitate, sau chiar la o slujbă. Și a realiza că este mai bine să ne concentrăm pe un singur lucru, și să nu ne mai risipim timpul și energia în mai multe direcții, este un câștig. De fapt, procesul prioritizării este o artă, iar cel care reușește în această direcție, se apropie de înțelepciune.

Claritatea minții care ne ajută să facem alegerea corectă este, conform teologiei creștine ortodoxe, un dar de la Dumnezeu, numit discernământ. Dar, cum l-ar putea obține cineva? Simplu, prin practică, învățând să vedem importanța fiecărui lucru din viața noastră. Și desemenea, practicând auto-observarea – altfel spus: în fiecare moment, să vedem dacă ceea ce facem este lucrul cel mai bun pentru noi, dacă ne aduce mai aproape, sau mai departe, de scopul nostru. Acesta era felul în care discipolii vechilor școli de inițiere, precum cea a lui Pitagora, practicau pentru a-și atinge scopul lor – care era acela de a deveni asemeni zeilor. În zilele noastre, am putea numi aceasta: a deveni cea mai bună versiune a noastră, sau a dobândi Asemănarea cu Dumnezeu. Întrucât, dacă facem eforturi pentru a deveni cea mai bună versiune a noastră, aceasta ne va ajuta să ne atingem orice alt scop – după cum am spus la începutul acestei cărți. Teologia creștină menționează și ea acest adevăr în rândurile următoare: ”Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate celelalte vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6.33)

Și un alt mod – și cel mai bun – de a avea acces la prioritizarea lăunată, este prin rugăciune, dacă suntem credincioși.

Întrucât, trebuie să ne amintim că trebuie să ne facem partea noastră în atingerea scopului, iar prioritizarea este o unealtă foarte importantă în acest sens. Și, de-a lungul drumului putem observa că uneori prioritizarea apare spontan, prin simțire, nemaifiind necesar să facem o schemă rațională a activităților noastre. De exemplu, așa cum am spus în capitolul anterior, atunci când ne place foarte mult, sau chiar iubim, scopul nostru, sau o activitate care ne ajută în realizarea lui, atunci în mod spontan, această activitate apare prima în schema noastră. Dar, trebuie să fim atenți să nu păstrăm acest criteriu (al plăcerii) drept absolut în prioritizare, întrucât pot fi lucruri foarte utile de făcut în vederea scopului, și care nu ne plac atât de mult. De exemplu, să studiem articole profesionale plictisitoare, dar care ne aduc o înfirmăție cu adevărat utilă. Deci, este cu adevărat necesar să ne stabilim drept obicei de viață permanenta observare și organizare a priorităților în funcție de scop.

O altă situație în care prioritizarea devine ușoară, sau mai bine-zis, automată, este o rutină de viață bine stabilită, care de obicei se instalează după mai mult timp de practică a prioritizării. Dar, aici se poate ascunde o mică capcană: să confundăm disciplina de viață cu prioritizarea. Întrucât prioritizarea înseamnă de fapt, să știm în fiecare moment cum să ne adaptăm activitățile pentru a ne apropia de scop, și nu doar să practicăm o rutină.

Dar, cum am putea ști aceasta? Întrucât nu suntem ființe perfecte, așa cum am spus în capitolul anterior. Sunt totuși câteva căi de a obține acest lucru. Am amintit mai sus darul discernământului, care poate fi obținut prin rugăciune, și printr-o viață dreaptă – prin respectarea legilor morale. Dar,

dacă această cale pare prea dificilă pentru cei care nu sunt religioși, există o alta care este potrivită mai multora. Și această cale este prin propria intuiție.

11

Aceasta pare mai accesibilă, am putea spune. Într-adevăr, așa este, dar există totuși un mic nod: în timp ce ne exersăm intuiția, ar fi bine să ne dezvoltăm în același timp și latura morală, și să renunțăm la trăsăturile egoiste. Întrucât, numai în acest fel putem fi siguri că vocea interioară pe care o auzim este a sufletului nostru, și nu cea a Ego-ului.

Ca să concluzionăm, este bine să ne amintim cuvintele lui Antoine de Saint-Exupery, din minunata sa carte "Micul prinț": "Limpeze nu vezi decât cu inima. Ochii nu pot pătrunde în miezul lucrurilor."

## Capitolul 4

### Disciplina vieții, sau fă ordine în viața ta

Acest principiu este strâns legat de prioritizare – de fapt, am putea spune că este un stadiu mai avansat al prioritizării. Când toate activitățile din viața noastră sunt legate de scop, și nu mai există risipă de timp și de energie. Aceasta este marea disciplină de care avem nevoie.

Dar, există și un alt gen de disciplină de viață, pe care o putem numi mica disciplină. Aceasta poate însemna să avem un orar zilnic pe care să îl urmăm întocmai. Acest orar poate implica și ore de sport, de cultură, sau alte activități. Dacă acestea sunt bune pentru noi, dacă ne aduc energie și optimism, sau ne hrănesc sufletul, atunci sunt folositoare. Dar, dacă ne-am stabilit un orar ca acesta, atunci este obligatoriu să îl urmăm, și să nu găsim motive pentru a sări peste o activitate. Acest lucru ține de respectul-de-sine.

Disciplina de viață poate face minuni. De exemplu, Socrate a urmat întreaga sa viață o disciplină fizică și mentală, și chiar dacă nu citise filosofii timpului său (am putea spune că nu era un om de cultură), știm cu toții valoarea înțelepciunii sale. Referitor la acest lucru, ne-am putea întreba ce legătură este între disciplină și înțelepciune. Răspunsul este destul de complex. Pentru cei obișnuiți să înțeleagă totul prin prisma științei, răspunsul poate fi acela că disciplina trupului (sa altfel spus – disciplina fizică, exercițiile) crește fluxul sangvin și elimină toxinele, și asigură un aport mai bun de sânge și oxigen la creier. Acesta este bine-cunoscutul efect al activității fizice asupra creierului. Pe de altă parte, disciplina minții este și ea benefică, întrucât crează obiceiul de a clasifica și a face analogii – ceea ce dezvoltă gândirea analitică. Acei ce au obiceiul să își disciplineze gândirea știu întotdeauna ceea ce știu și ceea ce nu știu, și recunosc cu ușurință dacă o noțiune nou-prezentată aparține cu adevărat de domeniul necunoscutului, sau poate fi asimilată unei alte noțiuni deja cunoscute. Și după aceea, le este ușor să extrapoleze, bazându-se pe ceea ce știu, și pe variantele asemănătoare cu cele știute. Și aceasta le dezvoltă și gândirea sintetică. |Și la final, obiceiul de a fi organizați la nivel mental le dezvoltă gândirea practică și logică. Acesta este, de fapt, și scopul învățării organizate din școli.

Desigur, unii ar putea spune că, din păcate, acest sistem nu dezvoltă și gândirea creatoare în aceeași măsură. Acest lucru ar putea fi adevărat, în parte, atunci când vorbim despre școlile oficiale, dar nici în acest caz nu este adevărat în totalitate. Întrucât, de multă vreme, artiștii au provenit și ei, din rândul copiilor care au urmat școli cu programă normală. Iar vorbind despre a practica disciplina pentru atingerea unui scop, se știe că succesul înseamnă nouăzeci la sută transpirație, și doar unu la sută inspirație. Deci, dacă transpirația nu este atât de impresionantă, ne putem aștepta ca nici inspirația să nu fie fulminantă. Einstein era un geniu, dar el a muncit totuși întreaga sa viață, și a acumulat o imensă cantitate de cunoștințe înainte de a avea inspirația sa genială. Deci, pentru a avea o inspirație genială, trebuie să avem mai întâi o bază solidă de cunoștințe în ramura în care vrem să reușim, și obiceiul de a gândi disciplinat. Întrucât am putea spune, din alt punct de vedere, că Dumnezeu nu trimite inspirația celor comozi.

Și, orice mare om care a obținut ceva în viață, a avut o disciplină de viață. Am văzut chiar și un videoclip pe youtube despre un general din armata americană, care spunea că el urmase o disciplină

12

de viață încă din copilărie, iar primul gest de disciplină pe care mama sa îl învățase să îl practice, era să își facă patul de dimineață.

Nu putem spune că această mică disciplină de viață despre care am vorbit este mai puțin importantă decât cea mare. De fapt, doar obișnuința pe care o avem cu mica disciplină ne poate ajuta să o căpătăm pe cea mare. Altfel spus, dacă suntem obișnuiți să ne prioritizăm activitățile zilnice și gândirea, și să le urmăm în fiecare zi fără lacune, atunci vom fi în stare să ne prioritizăm și marile scopuri ale vieții.

## Capitolul 5

### Timp pentru tine-însuși, sau să nu te pierzi pe tine-însuși pe parcurs

Am menționat acest subiect atunci când am vorbit despre disciplina de viață, și am spus că aceasta poate include, și chiar este recomandat să includă, și acest timp pentru noi-înșine. Nu este un lucru superficial, ceva fără de care ne-am putea descurca. De fapt, este o necesitate pentru sufletul nostru, și chiar și pentru trup. Activitățile care ne plac, întâlnirea cu prietenii sau cu persoane pe care le respectăm sau alături de care ne simțim bine, practicarea unor activități pentru ceilalți care ne aduc mari satisfacții (voluntariat, acțiuni umanitare), sau orice alte activități care ne fac să ne simțim întregi, în afară de profesia noastră, constituie o metodă de încărcare, o sursă de energie. Și aceasta ne poate ascuți și intuiția, care este o puternică unealtă în prioritizare și realizarea scopului propus. Am vorbit mai înainte despre facebook și alte site-uri de socializare, și am spus că acestea ar putea reprezenta o risipă de timp și energie. Desigur, aceasta ar putea fi situația dacă exagerăm, și ne lăsăm atrași în chaturi inutile, sau postăm doar ca să obținem like-uri. Dar, dacă aceste site-uri reprezintă pentru noi un mijloc de a lua legătura cu prieteni dragi, sau de a urmări minunate cuvinte de înțelepciune, sau de a-i ajuta pe cei în nevoie, sau de a împărtăși un lucru drag sufletului nostru cu prietenii apropiați, atunci le putem include la rubrica "timp pentru noi-înșine" din orarul zilnic. Desigur, ține de înțelepciunea noastră personală să nu facem excese.

Pe de altă parte, acest timp pentru noi-înșine poate reprezenta un timp de auto-regăsire, un timp în care ne oprim pentru un moment, și ne întrebăm unde ne aflăm, și cine mai suntem acum. Cu alte cuvinte, dacă scopul, sau drumul spre acesta, nu ne-a schimbat într-un mod nedorit. Și spunând aceasta, nu vorbim despre acumularea disciplinei, dar sunt situații în care urmarea unui scop poate transforma un om bun într-unul dur, ambițios, obsedat, sau care nu ține cont de nimic. Iată de ce ar trebui să ne întrebăm pe noi-înșine, în fiecare moment, dacă scopul este benefic pentru noi. Un scop poate fi benefic prin el-însuși, dar dacă el produce schimbări nedorite în viețile noastre (ne face să pierdem lucruri importante – prietenii, sau alte relații), sau în sufletele noastre, sau în starea noastră de sănătate, atunci poate că... nu era cel potrivit! Și uneori, nu este ușor de înțeles acest lucru de la început. Iar alteori, poate fi nevoie de un prieten, sau de altcineva apropiat, care să ne atragă atenția că scopul ne-a schimbat într-un mod îngrijorător. Acestea sunt situații în care Dumnezeu pare să ne întrebe: "Ai înțeles, în cele din urmă? Ai realizat prin tine-însuși că scopul nu era bun pentru tine? Întrucât ești un om bun, nu te-am oprit de la început, pentru că altfel, ți-ai fi pierdut încrederea în Mine, și în iubirea Mea. Te-am lăsat să înțelegi treptat ce ți-ar aduce cu adevărat atingerea acestui scop. Ești încă liber să îl urmezi, dar acum știi că ai pierde mai mult decât ai câștiga."

Poate că unii dintre noi au trecut deja prin această situație. Iată de ce am spus de la început că nu orice vis este merit să fie îndeplinit. Și pot fi multe motive pentru aceasta. Dar am spus deasemenea și că, dacă suntem oameni buni, și ne străduim să urmăm legile Lui, atunci El ne va arăta un alt țel de îndeplinit, care va fi cu adevărat potrivit.

Desigur, sunt și situații, multe situații, în care scopul este cu adevărat bun pentru noi, și vom simți acest lucru în sufletele noastre, în momentele de liniște, ca o senzație de pace și ușurare. Sau, dacă

nu suntem obișnuiți să cercetăm după acest fel de senzații – și poate fi atitudinea cea mai potrivită pentru majoritatea, ca să nu cădem pradă iluziilor – atunci vom vedea, pur și simplu, desfășurarea lucrurilor în viața noastră. Dacă sunt dificultăți și obstacole de netrecut, atunci sunt mari șanse ca acest scop să nu fie potrivit pentru noi. Sau poate, nu este momentul potrivit.

Știu că totul sună atât de teoretic, dar numai viața poate dovedi, sau nu, adevărul acestor spuse, întrucât adevărul este că, lucrurile cele mai importante din viață nu pot fi înțelese doar în urma explicațiilor.

## Capitolul 6

### Fii întotdeauna deschis, sau să nu te lași perturbat de imprevizibil

Să fii conștient că totul se poate schimba, în fiecare zi! ”Dar aceasta contrazice tot ce s-a spus despre disciplina de viață!” ar putea spune cineva. Este adevărat că poate apărea astfel, dar viața nu este un proces extrem de organizat. În viață, putem întâlni tot felul de provocări, și este mai bine să fim pregătiți – cel puțin psihologic. De fapt, chiar dacă se întâmplă ceva extraordinar (o veste care poate schimba totul, de exemplu), vom aplica tot vechiul și cunoscutul proces al prioritizării. Este acest lucru nou mai bun pentru scopul nostru? Dacă este adevărat, atunci putem renunța la unele vechi modalități de a-l realiza. Și, pentru a prioritiza în mod eficient într-o situație neașteptată, pentru a avea înțelepciunea de a vedea esențialul în orice lucru, ar trebui să aplicăm toți pașii de dinainte. În mod paradoxal, o viață și o minte ordonată, precum și obiceiul de a prioritiza totul, ne pot ajuta să luăm decizia corectă chiar și în situații neașteptate.

Și în anumite situații, acest neprevăzut poate fi felul Lui de a ne ușura calea, sau de a crea o scurtătură spre țelul nostru. Chiar dacă uneori putem avea impresia că o poartă s-a închis în fața noastră, și drumul spre țel a devenit mai lung, acesta poate fi felul Lui de a ne ajuta să facem o alegere mai bună. Poate că nu am ales bine, sau nu am prioritarizat bine, pentru că suntem departe de perfecțiune, dar dacă suntem oameni buni, și/sau oameni ai credinței, El poate alege în locul nostru. Și rezultatul va fi întotdeauna mai bun în acest fel, chiar dacă va fi văzut abia peste un timp. Pentru a concluziona, putem spune, parafrazând o veche afirmație a lui Albert Einstein despre coincidență, că uneori întâmplarea, neprevăzutul, reprezintă felul lui Dumnezeu de a rămâne anonim.

### Cuvânt de încheiere

Știu că ar mai putea fi multe de spus pe această temă, dar am învățat, după un drum lung, că nu este bine să fim exhaustivi – cel puțin, atunci când este vorba despre căi spirituale. Întrucât orice drum spre un țel, oricât de material ar părea acesta, este, în cele din urmă, un drum inițiativ. Și aceasta, întrucât orice drum spre un țel implică schimbarea noastră în mai bine, și învățarea a multe lucruri pe lângă scopul principal. Și noi, cei de la sfârșitul drumului, nu suntem aceiași cu acei de la început. Tot așa precum oamenii de la sfârșitul vieții nu sunt aceiași cu cei de la început.

Iar drumul spre atingerea scopului este ca o mică existență în sine, cu început și sfârșit, cu suișuri și coborâșuri, cu bucurii și tristeți. Și cu dragoste, întrucât în cele mai fericite cazuri, acest drum poate fi o poveste de dragoste. Putem iubi multe lucruri, și nu doar un bărbat, sau o femeie. Ne putem îndrăgosti de o profesie, un ideal sau un loc. Dar, aici este ceva de adăugat: nu ar fi bine să ne îndrăgostim de un scop, atunci când avem un alt angajament. Acest lucru ar fi copilăresc, sau chiar egoist. Dar, în cele mai multe cazuri, dificultatea constă în a realiza că suntem copilăroși, sau

egoiști, Întrucât de obicei, atunci când suntem entuziasmați de ceva, avem tendința să credem că toată lumea va înțelege. De aceea, indiferent ce drum vom alege, nu trebuie să îi uităm pe cei din

jurul nostru.

Și desigur, chiar și atunci când este vorba despre acel fel de dragoste care răstoarnă lumea cu susul în jos, drumul spre scopul unui happy-end este tot unul inițiativ. Și în mod sigur, ne cere să devenim cele mai bune versiuni ale noastre.

Acum, vă datorez o mică explicație privind acea afirmație că ar de de-ajuns să aplicăm o singură regulă a acestei scheme pentru a reuși. Ea poate fi înțeleasă în felul următor: dacă aplicăm fie și o singură regulă, restul vine de la sine. Este evident, de exemplu, că a avea credință poate aduce totul. La fel, un proiect bine definit nu poate duce decât la prioritizare, iar aceasta este primul pas spre disciplină. Și la fel pentru toate celelalte.

Mai am de adus o clarificare, pe care o văd importantă. La un moment dat, am vorbit despre mari probleme sociale care ar trebui rezolvate, sau cel puțin, ar trebui să ne gândim la ele, dacă vrem să avem tot sprijinul de Sus. Desigur, rezolvarea socială globală nu stă în puterea noastră, la nivel individual, dar am putea încerca să facem ceva cel puțin pentru persoanele individuale din jurul nostru pe care le vedem în nevoie. Și desigur, dacă tinerii de astăzi vor ajunge cândva într-o poziție din care să poată efectiv schimba lucrurile, cel puțin vor fi înțeleși că sunt lucruri care trebuie schimbate, și nu se vor agăța de paradigma socială actuală, care este una a egosimului. Și totuși, ea a devenit etalonul normalului – acesta este lucrul cel mai trist! Tot astfel precum sclavia în SUA fusese privită drept normală într-un anumit moment al istoriei, chiar dacă era un lucru abominabil, în același fel, viețile unor oameni sunt prețuite în zilele noastre mai puțin decât lucrurile, sau distracțiile, sau satisfacțiile egoiste. Chiar și viața planetei noastre – în absența căreia nici noi nu am mai dăinui multă vreme – este văzută drept mai puțin importantă decât interesele financiare ale marilor întreprinderi poluante, Mereu aceeași poveste: lucrurile sau banii sunt prețuiți mai mult decât viața însăși. Aceasta este paradigma nescrisă a societății noastre. Și acest lucru îl avem de schimbat – misiunea noastră care vine înainte, sau în aceeași timp, cu țelurile noastre individuale. Întrucât, dacă vrem să mai avem o lume în care să ne atingem țelurile, trebuie să facem ceva pentru a schimba ceea ce nu funcționează. Și să înțelegem că, pentru unii oameni, drumul pentru a deveni cele mai bune versiuni ale lor trece mai întâi prin a deveni umani.

Aceasta este totul, pentru moment. Vă urez tuturor îndeplinirea acelor vise care să vă aducă adevărata fericire! Și, ce este, până la urmă, adevărata fericire? Adevărata fericire este atunci când toți cei din jurul nostru sunt fericiți, pentru că în acest fel, nimic nu ne-ar putea strica propria fericire.